

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 230.614 van 24 maart 2015
in de zaak A. 210.482/X-15.848.**

In zake : Christa SCHELSTRAETE
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Pascal Lahousse
 kantoor houdend te 2800 Mechelen
 Leopoldstraat 64
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 de GEMEENTE EVERE
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Ann Coolsaet
 kantoor houdend te 2018 Antwerpen
 Arthur Goemaerelei 69
 bij wie woonplaats wordt gekozen
 en
 eveneens bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Ingrid Opdebeek
 kantoor houdend te 2630 Aartselaar
 Karel van de Woestijnelaan 7

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 21 oktober 2013, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Evere van 23 juli 2013 waarbij aan Christa Schelstraete de tuchtstraf van schorsing voor een periode van drie dagen wordt opgelegd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Rudi Van Der Gucht heeft een verslag opgesteld.

Verzoekster heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 28 november 2014.

Kamervoorzitter Johan Lust heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Elke Goossens, die *loco* advocaat Pascal Lahousse verschijnt voor verzoekster, en advocaat Ann Coolsaet, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Rudi Van Der Gucht heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoekster is vast benoemd kinderverzorgster in dienst bij de gemeente Evere, in het kinderdagverblijf De Hummeltjes.

Op 1 maart 2013 vraagt de directrice van het kinderdagverblijf de personeelsleden om voortaan het uur van aankomst en vertrek te noteren in een schrift in het personeelslokaal, op de derde verdieping.

In een brief van de directrice aan het gemeentebestuur signaleert zij dat de kinderverzorgsters onder druk staan van collega's om de uren

niet te noteren in het boekje en om solidair te zijn tegen de directie en dat dit het voor de meeste ploegleden zeer moeilijk maakt. Zij zegt te verwachten dat er maatregelen getroffen worden voor het in praktijk brengen van de nieuwe regels.

Op 25 april 2013 stelt de gemeentesecretaris een tuchtverslag op tegen verzoekster.

Met een brief van 13 mei 2013 wordt verzoekster uitgenodigd om door het college van burgemeester en schepenen te worden gehoord over de volgende feiten:

“- tijdens de periode van 01.03.2013 tot 11.03.2013 het schrift met de aankomst- en vertrektijden niet te hebben ondertekend en dit ondanks de herinnering aan de hiervoor geldende procedure die werd opgehangen aan de panelen van de kribbe op 05.03.2013.

- vanaf 12.03.2013 het schrift te hebben ondertekend maar minstens driemaal, met name op 15.03, 27.03 en 2.04.2013, het vertrekuur te hebben ingeschreven op het moment van de inschrijving van het aankomstuur en tevens een uurrooster te hebben vermeld dat niet overeenkwam met uw officiële uurrooster.”

De hoorzitting heeft plaats op 4 juni 2013. Ter hoorzitting wordt door verzoekster een verdedigingsnota neergelegd.

Het college van burgemeester en schepenen beslist op 23 juli 2013 om verzoekster de tuchtstraf van schorsing voor een periode van drie dagen op te leggen.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van verzoekster

4. Verzoekster leidt een eerste middel af uit de “[s]chending van de beginselen van het behoorlijk bestuur in het algemeen, en in het bijzonder schending van de motiveringsplicht en de Uitdrukkelijke Motiveringswet

dd. 29 juli 1991”. Toegelicht wordt in de eerste plaats dat de motivering van de bestreden beslissing niet deugdelijk en niet draagkrachtig is. Verzoekster verklaart, voorts, dat zij ter gelegenheid van het verhoor van 4 juni 2013 een verdedigingsnota heeft neergelegd waarin “niet minder dan 7 pertinente argumenten werden ontwikkeld”, maar dat die argumentatie is onbeantwoord gebleven in de tuchtbeslissing. Nochtans wordt erin besloten tot een zware tuchtstraf en is verzoekster al dertig jaar tewerkgesteld in dezelfde functie, met zeer gunstig gevolg.

Beoordeling

5. De bestreden tuchtstraf moet, net als elke andere administratieve rechtshandeling, berusten op motieven die de beslissing naar recht, inbegrepen naar redelijkheid, kunnen dragen.

Die motieven dienen, opdat zou zijn voldaan aan de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’, in de tuchtstraf zelf formeel tot uitdrukking te worden gebracht.

Deze formele motieven moeten er daarbij genoegzaam van doen blijken dat de tuchtoverheid, bij het nemen van haar beslissing, het verweer van het tuchtrechtelijk vervolgte personeelslid in aanmerking heeft genomen. Dit betekent echter niet dat de tuchtoverheid ertoe verplicht zou zijn om het gevoerde verweer punt voor punt te beantwoorden. Het volstaat in principe dat de formele motivering afdoende aangeeft waarom het bestuur tot zijn beslissing is gekomen niettegenstaande het verweer.

6. Te dezen zijn in de verdedigingsnota die voor verzoekster tijdens het verhoor werd neergelegd, zeven punten aangebracht, met het volgende “Besluit”:

“Ik begrijp niet waarom ik en de andere personeelsleden van de kribbe geen dienstnota ontvingen met tekst en uitleg voor de fundamentele wijzigingen i.v.m. het toezicht op onze aanwezigheid.

Duidelijke communicatie had ertoe geleid dat deze tuchtprocedure niet had moeten opgestart worden.”

De punten houden inderdaad hoofdzakelijk verband met een beweerd gebrek aan voldoende en duidelijke richtbaarheid aan het voorschrift om vanaf 1 maart 2013 het uur van aankomst en vertrek te noteren in een boekje in het personeelslokaal:

- tot en met 6 maart 2013 heeft niemand van de personeelsleden het boekje getekend, wat op een fundamenteel communicatieprobleem wijst;
- op de dienstvergadering van 26 februari 2013 is niet over het schrift gesproken;
- evenmin is er op het onderhandelings-/overlegcomité melding van gemaakt of toelichting bij gegeven;
- verzoekster heeft geen officiële brief van de overheid gekregen.

7. De argumenten in de verweernota worden in de bestreden beslissing verworpen op grond van de overwegingen dat verzoekster de feiten die haar ten laste worden gelegd niet betwist, dat de feiten als tekortkomingen aan de beroepsplichten kunnen worden beschouwd en dat verzoeksters verdediging daar geen afbreuk aan doet.

Zonder veel omhaal van woorden, maar duidelijk, wijst de verwerende partij het verweer van verzoekster aldus als niet relevant af nu zij de ten laste gelegde feiten niet betwist.

8. Dat verzoekster de feiten ten overstaan van de tuchtoverheid niet betwist heeft, is een terechte vaststelling. Zij doet dat ook niet voor de Raad van State. Evenmin wordt door verzoekster voor de Raad van State bekritiseerd, in het voorliggende middel of een ander, dat de feiten als een disciplinaire tekortkoming te beschouwen zijn.

Ten slotte wordt in het middel geen enkel van de bedoelde, door de verwerende partij afgewezen, punten als grief voor de Raad van State

hernomen. Er wordt in het geheel niet op de punten ingegaan. Ze worden zelfs niet eens vermeld, ook al schreef verzoekster in de toelichting bij het middel dat zij ze “hierbij”, “voor de goede orde”, zou herhalen.

9. De conclusie is dan ook dat de formele motieven van de bestreden tuchtstraf geacht kunnen worden verzoekster afdoende voor te lichten omtrent de redenen die de overheid er spijs de verdedigingsnota toe gebracht hebben haar met de tuchtstraf van een schorsing van drie dagen te bestraffen, én dat het besproken middel niet de ondeugdelijkheid van die motieven doet aannemen.

Het middel is zowel wat de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht betreft als de schending van de formele motiveringsverplichting, ongegrond.

B. Tweede middel

Standpunt van verzoekster

10. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan “van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, het gelijkheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het verwachtingsbeginsel en het rechtszekerheid- en het vertrouwensbeginsel”. Verzoekster wijst erop dat verschillende personen zich in een identieke situatie bevinden. Sommigen, zoals H. M. en A. P. hebben het schrift tot 12 april 2013 nooit ondertekend, verzoekster slechts tot 11 maart 2013. Toch hebben H. M. en A. P. enkel een verwittiging van de gemeentesecretaris gekregen. Het is duidelijk dat er sprake is van favoritisme en willekeur, en dat de gedrags- of beleidsregels niet op eenzelfde wijze worden toegepast.

Beoordeling

11. Naar de verwerende partij in de memorie van antwoord uitlegt, is er naar aanleiding van de vaststelling van de niet-naleving van de nieuwe

organisatorische regels in de kinderkribbe een tuchtvervolging gestart tegen negen personeelsleden. Allen kregen een tuchtstraf opgelegd: drie kregen een schorsing, de anderen – onder wie H. M. en A. P. – een waarschuwing of berisping.

Bovendien, aldus nog de verwerende partij, is verzoekster, in tegenstelling tot H. M. en A. P., niet alleen gestraft voor het niet invullen van het schrift, maar ook omdat zij “bovendien minstens drie keer bewust haar vertrekuur ’s avonds ’s morgens al [heeft] ingevuld en [...] het uurrooster niet [heeft] gerespecteerd”.

12. Het voorgaande wordt door verzoekster niet wezenlijk betwist. Het wijst uit dat zij de in het middel aangevoerde rechtsregels ten onrechte voor geschonden houdt.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vierentwintig maart 2015, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Jan Clement,	staatsraad,
bijgestaan door	
Astrid Truyens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Astrid Truyens

Johan Lust